

El Hierro Adası'na demirledikten birkaç saat sonra Sibel'in cep telefonu çaldı. Sibel telefonu kapattıktan sonra hıçkırarak ağlamaya başladı. Biraz kendine gelip, göz yaşlarını sildikten sonra anlattı. Arayan ağabeyi imiş... Babalarının biraz önce vefat ettiğini haber veriyormuş. Mesut Karasu hakk'ın rahmetine kavuşmuş.

Hava daha aydınlanmamıştı. Uzaklar II'nin havuzluğunda oturup konuştuk. Okyanustan gelen soluganlarla tekne iki yana yalpaya düşüp duruyordu. Sibel babası hastahaneden çıkınca temizcecik giysin diye, çamaşırlarını nasıl yıkayıp ütlediğini anlatıyordu. Evi baştan aşağı silip süpürmüş, yerleri sabunlu sularla silmişti. Babası yeni bir ayakkabı almış, ama daha giymeye fırsat bulamadan hastahaneye yatırılmış. O ayakkabıyı tarif ederken yeniden ağlamaya başladı. Babasının o ayakkabıyı bayram çocuğu gibi sevinerek aldığına emindi. Ama giymek kısmet olmamıştı.

Sibel çok sevdiği babasının cenazesinde bulunmak, son görevini yerine getirmek istediğini söyledi. Onu tanıdığımdan beri, babasına olan sevgisine ve bağlılığına çeşitli vesilelerle şahit olmuştum. Her kız çocuğu babasına bağlıdır, ama Sibel'inki galiba bilinen ölçülerin de üzerindeydi. Türkiye'ye nasıl gidebileceğini düşündük.

El Hierro Kanaryaların son adası. Atlantik Okyanusu'nun kuzeyinde, her yere uzak küçücük bir ada. Bu dağlık adada sadece 8500 kişi yaşıyor. Sibel'in Türkiye'ye dönebilmesi için önce buradan çıkması, havaalanı olan daha büyük bir adaya gitmesi gerekiyor. Sabah şafakla beraber demirlediğimiz koydan demir alıp bir mil kuzeydeki Estaca Limanına bağlandık.

Cenaze Pazartesi günü, öğle namazından sonra Balçova'daki Uğur Camii'nden kaldırılacakmış. Sabah erken saatlerde başlayan koşturmaca sonunda gerekli biletler temin edildi. Sibel cenazeden önce İzmir'de olacak. Babacığını dünya gözüyle son bir kez görebilecek. Kabrinin kenarında durup duasını okuyacak.